

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 145/2019 -63

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Mojмира Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], t. č. Ústav na výkon väzby [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Michal Mandzák, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tost 50/2018 z 11. decembra 2018, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 11. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

██████████, t. č. Ústav na výkon väzby ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“, v citáciách „sťažnostný súd“) sp. zn. 2 Tost 50/2018 z 11. decembra 2018 (ďalej len „namietané uznesenie“), ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

2. Na zasadnutí pléna ústavného súdu 13. februára 2019 bol schválený Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 (ďalej len „dodatok“), ktorým bola predĺžená doba platnosti rozvrhu práce do prijatia nového rozvrhu práce plénom ústavného súdu kreovaným na základe vymenovania a ujatia sa funkcie nových sudcov ústavného súdu vymenovaných namiesto sudcov ústavného súdu, ktorých funkčné obdobie skončilo 16. februára 2019. Dodatok nadobudol účinnosť 17. februára 2019.

V súlade s čl. II bodom 7 dodatku bola uvedená vec na základe rozhodnutia o nariadení jej pridelenia z 21. februára 2019, keďže ide o naliehavú vec patriacu do rozhodovacej pôsobnosti senátu, rozhodnutie o ktorej neznesie odklad, pridelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov sudcovi spravodajcovi Mojmírovi Mamojkovi.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v pozícii spoluobvineného trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin falšovania, pozmeňovania a neoprávnenej výroby peňazí a cenných papierov podľa § 270 ods. 2 a 4 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

4. Sťažovateľ bol uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 23/2018 z 28. júna 2018 vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), pričom podľa § 80

ods. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka.

5. Sťažovateľ následne požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. O jeho žiadosti rozhodol Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“), uznesením sp. zn. 3 Tp 13/2018 z 15. novembra 2018 (ďalej len „uznesenie špecializovaného súdu“) tak, že ju podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol a súčasne podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku neprijal ponuku peňažnej záruky za sťažovateľa a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil jeho väzbu ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

6. Proti uzneseniu špecializovaného súdu, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú najvyšší súd napadnutým uznesením podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

7. Namietané uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti proti rozhodnutiu o prepustení z väzby na slobodu, ako aj postup, ktorý mu predchádzal, podľa sťažovateľa *„vykazuje znaky maximálnej miery arbitrárnosti a svojvôle, ktoré nemajú legitímny základ a súčasne nimi boli porušené aj základné práva sťažovateľa“*.

8. Sťažovateľ tvrdí, že počas výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie špecializovaného súdu konaného 15. novembra 2018 vyjadril podozrenie, že orgány činné v trestnom konaní disponujú nahrávkami medzi sťažovateľom a jeho obhajcami, a tak zasahujú do výkonu práva na obhajobu. Z uvedeného dôvodu sťažovateľ navrhol, aby *«sudca pre prípravné konanie zabezpečil od ZVJS (Zboru väzenskej a justičnej stráže, pozn.) informáciu, či orgány ZVJS monitorujú telefonické rozhovory s obhajcami; a ak áno, tak či záznamy z týchto rozhovorov boli postúpené iným subjektom, a to najmä orgánom činným v trestnom konaní. Sudca pre prípravné konanie však tento dôkazný návrh sťažovateľa absolútne ignoroval a v odôvodnení na neho vôbec nereagoval. Rovnako ani Najvyšší súd SR (konajúc ako sťažnostný súd) na túto námietku sťažovateľa vôbec*

nereagoval, hoci sa to od neho legitímne očakávalo práve s dôrazom na „ignoráciu“ tejto námietky zo strany sudcu pre prípravné konanie.

Keďže zo stabilizovanej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že väzobné rozhodnutia sudcu pre prípravné konanie a sťažnostného konania predstavujú „tzv. spojené nádoby“, tak práve Najvyšší súd SR mohol napraviť pochybenie, a tak (aspoň v stručnosti) reagovať na námietku obhajoby. Najvyšší súd SR si však nesplnil svoju ústavnú povinnosť a teda sťažovateľ nedostal adekvátnu súdnu odpoveď na jeho námietku uplatnenú vo väzobnom konaní pred všeobecnými súdmi, čím došlo k porušeniu práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru a práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 Ústavy SR. Týmto došlo i k porušeniu rovnosti kontradiktórnych strán, ktorú je potrebné dôsledne zachovávať i vo väzobných veciach, pretože sťažovateľ (na rozdiel od prokurátora) nemá zákonné oprávnenia na zistenie zákonnosti odpočúvania (resp. iného monitorovania).».

9. Podľa názoru sťažovateľa *„Opísané okolnosti prípadu jednoznačne preukazujú, že tu existuje dôvodné podozrenie, že sťažovateľ je pozbavený práva na dôverný rozhovor s advokátom, čo samo o sebe spôsobuje nezákonnosť ďalšieho trvania väzby.“* Porušenie práva na dôverný rozhovor s advokátom spôsobujúce i porušenie čl. 5 ods. 3 dohovoru spočíva podľa sťažovateľa v tom, že nemôže účinne vykonávať právo na obhajobu, a to najmä vypovedať pred sudcom pre prípravné konanie i pred vyšetrovateľom, dôsledkom čoho dochádza k priťahom v konaní.

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1/ Základné právo [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1,2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako i podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 2 Tost 50/2018 zo dňa 11.12.2018 a konaním, ktoré mu predchádzalo, porušené bolo.

2/ Zrušuje sa Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, spis. zn. 2 Tost 50/2018 zo dňa 11.12.2018 v celom rozsahu a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3/ Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu.

4/ Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] do 15 dní od doručenia tohto nálezu trovy konania na účet jeho právneho zástupcu...“

II.

11. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd

zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

16. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci

a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

III.

17. Predmetom ústavnej sťažnosti, tak ako to vyplýva z jej petitu, je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu zaručeného v čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu z 11. decembra 2018, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu o prepustení z väzby, s odôvodením, že vykazuje značnú mieru arbitrárnosti a svojvôle, bez legitímneho základu.

18. Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv sťažovateľa na osobnú slobodu, ústavný súd poznamenáva, že z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

19. Podľa judikatúry ústavného súdu je v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcom sa práva na osobnú slobodu obsiahnuté právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, ako aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu, alebo

byť prepustený počas konania, teda práva, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (obdobne III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

20. Na konanie, predmetom ktorého je súdne preskúmanie zákonnosti väzby a existencie všetkých jej podmienok, je aplikovateľný čl. 5 ods. 4 dohovoru (m. m. III. ÚS 227/03). Ústavnosť postupu a rozhodnutia súdu v takomto type konania (vrátane ústavnosti dôvodov, na ktorých bolo založené rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby) skúma však ústavný súd aj z hľadiska garancií vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 dohovoru (napr. I. ÚS 100/04, III. ÚS 220/04).

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

22. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

23. Najvyšší súd, v právomoci ktorého bolo posúdenie skutkových a právnych otázok (v rámci druhostupňového konania) relevantných na rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, a tým o jeho ďalšom zotrvaní vo väzbe, vychádzal

zo skutkového a právneho stavu zisteného na základe vykonaného dokazovania orgánmi činnými v trestnom konaní a špecializovaným súdom (súdom prvého stupňa).

V odôvodnení namietaného uznesenia najvyšší súd v kontexte posudzovanej veci hneď v úvode zdôraznil, že rozhodnutie o väzbe nie je rozhodnutím o vine či nevine obvineného. Zvýraznil, že *„súdy sa pri rozhodovaní o väzbe preto nezameriavajú na hodnotenie viny obvineného, jeho obhajoby alebo dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Tr. por. (ako sa toho domáha sťažovateľ), ale skúmajú len to, či sú splnené formálne a materiálne podmienky rozhodnutia o väzbe (primerane pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. augusta 2016, sp. zn. II. ÚS 626/2016). Už na tomto mieste je preto potrebné uviesť, že námietky obvineného, ktorými poukazuje na (podľa neho) celý rad chýb prípravného konania, resp. spochybňuje zákonnosť doposiaľ zabezpečených dôkazov, stoja mimo rámca rozhodovania o jeho väzbe.“*

Nadväzujúc na uvedené sa najvyšší súd v prvom rade zameril na preskúmanie, či sťažnosťou namietané uznesenie je výsledkom procesne predpísaného konania, a konštatoval, že *„prvostupňový súd v konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo, rešpektoval právo sťažovateľa na obhajobu a najvyšší súd nezistil ani žiadne iné podstatné chyby tohto konania, ktoré by bez ďalšieho odôvodňovali zrušenie predmetného rozhodnutia“*.

Následne najvyšší súd skúmal, či sú dané materiálne podmienky pre ďalšie obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa väzbou; a to či doteraz zistené skutočnosti naďalej nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky konkrétnych trestných činov a či je stále dané podozrenie, že sa na jeho spáchaní mal podieľať aj sťažovateľ.

Po vykonanom prieskume sťažnosťou namietaného uznesenia špecializovaného súdu sa najvyšší súd stotožnil s jeho záverom, že naďalej pretrváva dôvodné podozrenie, že sa sťažovateľ mal podieľať na spáchaní skutku, tak ako bol právne posúdený (bod 3) a pre ktorý je v tejto veci trestne stíhaný, a teda že existujú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V závere odôvodnenia sa ústavný súd vyjadril aj k rýchlosti postupu orgánov činných v trestnom konaní a konštatoval, že so zreteľom na matériu, ktorá bola predmetom

znaleckého skúmania, možno považovať ich postup za zodpovedajúci požiadavke prednostného a urýchléného vybavovania väzobných vecí.

Vo vzťahu k možnosti nahradenia väzby ponúknutou zárukou považoval najvyšší súd rozhodnutie, ktorým špecializovaný súd návrhu bez ďalšieho nevyhovelo, za správny. Zároveň vyslovil, že v posudzovanej veci nie sú dané výnimočné okolnosti prípadu, čo bráni nahradeniu jeho väzby aj dohľadom probačného a mediačného úradníka.

24. Ústavný súd konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu opierajúce sa o aplikáciu relevantnej právnej úpravy korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností významných pre rozhodovanie o väzobnej otázke. Z judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení uznesenia o preskúmaní zákonnosti väzby nemusí dať súd odpoveď na všetky otázky, ale len na tie, ktoré sú podstatné pre záver o existencii zákonných dôvodov väzby (II. ÚS 231/07, obdobne Nikolova c. Bulharsko z 25. marca 1999). Ústavný súd je toho názoru, že najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal skutkovými a právnymi otázkami podstatnými pre rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľa a hodnotiac svoje zistenia dospel k záveru, že sťažovateľa nemožno prepustiť z väzby na slobodu.

25. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľove námietky uvedené v ústavnej sťažnosti nespochybňujú záver najvyššieho súdu o pretrvávajúci dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Pozbavenie osobnej slobody z obavy z pokračovania v trestnej činnosti sú legitímnymi dôvodmi v zmysle podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku slúžiacimi na zabezpečenie účelu trestného konania vyjadreného v § 1 Trestného poriadku.

26. Z citovaného odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu nemožno vyvodit', že by sa nevysporiadal s právne relevantnými argumentmi v súvislosti s rozhodovaním o väzbe sťažovateľa (jej ďalšom trvaní), a podľa názoru ústavného súdu je toto odôvodnenie ústavnoprávne akceptovateľné.

27. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd nepovažuje namietané uznesenie najvyššieho súdu za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené. V zmysle svojej judikatúry ústavný súd považuje za protiústavné a arbitrárne iba tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), čo však nie je tento prípad.

28. Ústavný súd na základe už uvedeného ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv zaručených čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru uznesením najvyššieho súdu odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. V časti, v ktorej sťažovateľ namieta, že nebolo zabezpečené stanovisko, *„či sa monitorovali telefonické rozhovory medzi sťažovateľom a jeho obhajcami zo strany ZVJS; a ak áno, tak či tieto záznamy z telefonických rozhovorov boli poskytnuté iným subjektom, a to najmä orgánom činným v trestnom konaní“*, je sťažnosť zjavne neopodstatnená.

30. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti (v odôvodnení, ako aj v petite) pripisuje porušenie svojich základných práv a slobôd najvyššiemu súdu. Ústavný súd poukazuje na to, že realizácia výkonu väzby spadá do kompetencie ústavov na výkon väzby, preto namietanú činnosť príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže pri realizácii telefonickej, resp. osobnej komunikácie medzi sťažovateľom a jeho obhajcom nemožno pričítať najvyššiemu súdu, keďže medzi konaním najvyššieho súdu a namietaným protiprávnym konaním absentuje príčinná súvislosť. Namietané správanie sa udialo v Ústave na výkon väzby Leopoldov príslušníkmi Zboru väzenskej a justičnej stráže, pričom dozor nad zachovávaním zákonnosti v miestach, kde sú držané osoby pozbavené osobnej slobody alebo osoby, ktorých osobná sloboda je obmedzená na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu, je zverený do pôsobnosti orgánov prokuratúry, ktorým zákon zveruje účinné právne prostriedky a oprávnenia na ochranu zákonnosti, a teda aj ochranu práv osôb, ktoré sú pozbavené osobnej slobody.

31. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2019